

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 05/09/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 16

Khi tôi đọc bộ “*Phật pháp vấn đáp*”, tôi thấy có nhiều câu hỏi cho thấy tâm của người hỏi có nhiều vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Chư Phật Bồ Tát, các bậc đại đức tu hành đều làm ra biểu pháp cho chúng ta, chúng ta tin vào các Ngài thì chúng ta sẽ có thành tựu. Chúng ta không tin vào Phật Bồ Tát, các bậc đại đức nên chúng ta không có thành tựu. Các Ngài đã làm ra biểu pháp về việc tu hành và đời sống sinh hoạt, ăn uống, ngủ nghỉ cho chúng ta, chúng ta quan sát các bậc đại tu hành như thế nào thì chúng ta làm y theo như vậy.

Chúng ta thường nghe theo lời người thế gian, sau đó, chúng ta cảm thấy bất an nên chúng ta đặt câu hỏi. Tâm của người thế gian không an, động loạn nên họ cũng muốn chúng ta động loạn giống như họ. Chúng ta chỉ nghe theo những điều mà trên Kinh Phật và các bậc Tổ Sư Đại đã nói. Chúng ta không hiểu sâu Phật pháp, không học theo tấm gương của Tổ Sư Đại Đức thì chúng ta là người giống như Hòa Thượng nói: “*Tự dĩ vi thị*”. Chúng ta tự cho mình là đúng, là biết, điều này chướng ngại trí tuệ trong tự tánh của chúng ta. Đây là đại bệnh của tất cả chúng sanh.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Trước khi con học Phật, mọi người đều tán thán con là người biết chuyện, người thiện lương, nhìn thấy con thì đều khởi tâm cung kính, hoan hỷ, ưa thích, Cha Mẹ của con nói con là một người con hiếu. Nhưng sau khi bước vào nhà Phật, con làm theo lời của vị Thầy dẫn dắt, dụng tâm làm Phật sự thì con thường bị mọi người hiểu lầm, chân thật là con không biết phải nên làm như thế nào?*”.

Hòa Thượng nói: “***Bạn phải nên nghiêm túc phản tỉnh, bạn xem lại, khi bạn bắt đầu học Phật là bạn đã học sai rồi!***”. Nhiều người học Phật nhưng bị người khác dẫn dắt, khiến cho họ ngày càng tăng thêm “*danh vọng lợi dưỡng*”, ảo danh ảo vọng. Chúng ta thường vui sướng khi được khen, phiền não khi bị chê, chúng ta có tâm cảnh như vậy thì chúng ta càng làm, chúng ta sẽ càng công cao ngã mạn.

Gần đây, trên báo đăng, có hai vợ chồng trước đây sống rất hạnh phúc, từ khi người vợ thường đi chùa thì gia đình bắt đầu có xung đột. Người chồng là người đảm đang, có trách nhiệm với gia đình, khi đi làm về thì anh thường giúp vợ công việc may vá. Một thời gian sau, người vợ đi lên chùa và không về nữa, sau đó hai người ly dị. Nguyên nhân của việc này là do, sau khi người vợ đi chùa thì cô có một chút địa vị, mỗi

lời nói ra đều là “*nhất hô bá ứng*”, mỗi lời nói ra có hàng nghìn người nghe nên cô chìm trong danh vọng.

Chúng ta nhiễm bất cứ thứ nào trong năm thứ “*tài, sắc, danh, thực, thù*” thì những thứ khác chúng ta đều có đủ, những thứ này tuy năm mà là một. Chúng ta đừng cho rằng chúng ta chỉ ham ngủ, chứ chúng ta không ham danh, chúng ta nặng về bất cứ thứ nào thì những thứ khác cũng đang trực chờ xuất hiện. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải nghiêm túc phản tỉnh!***”. Chúng ta xem chúng ta có đang học sai không? Trước khi học Phật, chúng ta không dính mắc danh lợi, sau khi học Phật, chúng ta có địa vị, có mối quan hệ, có tên tuổi thì chúng ta thường dính mắc vào “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Hòa Thượng nói: “***Phàm là người học Phật thường hay xuất hiện những vấn đề này, đây không phải do lý luận có vấn đề mà là phương pháp chúng ta ứng dụng có vấn đề. Hoặc là ở trong hoàn cảnh, bạn ứng đối không thỏa đáng, không phù hợp. Chúng ta học Phật thì chúng ta phải khiến nhiều người hoan hỷ, tán thán, yêu thương***”. Chúng ta làm từ thiện ở các nơi nhưng chúng ta chìm đắm trong lời khen, chúng ta càng làm càng tăng thêm “*danh vọng lợi dưỡng*” thì đó không phải là chúng ta đang làm Phật sự. Chúng ta làm việc thiện bằng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng thì đó mới là chúng ta làm Phật sự.

Trước đây, khi tôi còn nhỏ, tôi nghe mọi người nói trì chú thì đi đường sẽ không gặp Ma nên tôi cũng trì chú, tôi đọc chú càng ngày càng nhanh. Điều này khiến tâm tôi ngày càng trở nên vội vàng, nóng nảy. Khi đó, tôi trì chú là để cầu lợi ích cho bản thân không phải vì lợi ích cho chúng sanh. Đây là lý luận không sai nhưng tôi đã dùng sai phương pháp. Chúng ta trì chú là để tâm chúng ta ngày càng trở nên an tịnh.

Hòa Thượng nói: “***Nếu xã hội đại chúng, mọi người có phản cảm đối với bạn thì bạn phải cố gắng phản tỉnh, tìm ra được nguyên nhân, từ đó trừ bỏ nguyên nhân thì liền có thể giải quyết vấn đề***”.

Những năm qua, tôi bôn ba khắp nơi, tôi quá bận rộn nên không có nhiều thời gian nói chuyện với các em nên họ cảm thấy tôi rất xa cách, cảm thấy tôi là người “*danh vọng lợi dưỡng*”. Gần đây, khi có dịp, tôi đều mang quà về tặng mọi người. Hôm qua, sau khi tôi về thành phố Hồ Chí Minh, tôi gọi một người em đến, tôi đưa thuốc và dặn đừng uống rượu bia nhiều. Sau đó, tôi qua nhà người em thứ năm, tặng cho cháu tôi một chiếc laptop cũ. Hôm trước, khi tôi gửi cho em gái tôi một chiếc laptop cũ, tôi viết kèm theo một lá thư, em gái tôi đã xúc động cầm lá thư đó khóc. Các em của tôi dần cảm thấy tôi là người rất gần gũi. Đôi khi, chúng ta quá bận rộn, quên đi trách nhiệm, vai trò của mình, chúng ta đi độ người nơi khác trong khi những người xung quanh chúng ta cũng cần được độ. Tôi khuyên những người em niệm Phật thì chắc chắn họ sẽ không nghe, tôi có hành động quan tâm, gần gũi như vậy thì họ sẽ nhìn xem tôi đang làm gì thì họ làm theo. Hiện tại, những người em của tôi không lên lớp học trực tiếp nhưng trong ngày, khi có thời gian thì họ nghe lại bài học tôi giảng buổi sáng.

Chúng ta học Phật mà người khác tìm cách chướng ngại, bôi nhọ thì chắc chắn là chúng ta đã ứng dụng Phật pháp vào trong đời sống sai. Trước cửa ngôi nhà cũ của tôi ở thành phố Hồ Chí Minh, mọi người đã bày hàng kín ở phía ngoài, khi thấy tôi về, mọi người đều dọn dẹp hàng, giúp tôi sách đồ vào và chào hỏi tôi một cách thân thiện. Gần đây, tôi cảm thấy phiền mọi người nên tôi dừng xe ở phía ngoài ngõ và tự xách đồ vào. Nếu có ai cần hỗ trợ gì thì tôi luôn sẵn sàng. Hôm trước, tôi chở nhiều bao phân đất về để con gái trồng cây, tôi vừa mới xuống xe thì đã có người đến xin đất, ban đầu tôi từ chối nhưng khi về nhà, tôi phản tỉnh lại chính mình. Hàng ngày, người khác không xin thì tôi cũng tặng quà nên tôi mang hai bao phân đất đến tặng, họ muốn trả tiền nhưng tôi từ chối.

Hôm qua, tôi đi bấm huyết, sau khi bấm xong, tôi tặng cho thầy bấm huyết nửa thùng sàu riêng, trong đó có năm trái, họ rất vui và ngạc nhiên. Sau đó, họ nói, cơ thể của tôi bị nhiễm lạnh, họ mời tôi uống nước củ ráy. Ban đầu, tôi sợ ngứa nên tôi không dám uống, khi tôi uống thử thì cảm thấy bụng êm. Họ nói, dùng củ ráy, gọt vỏ, thái lát, sấy, sao vàng rồi đun lấy nước uống thì có thể chữa được một số bệnh nan y, đây là bài thuốc của người dân tộc. Nếu tôi không tặng sàu riêng thì chưa chắc họ đã mời tôi uống nước này và chia sẻ bài thuốc. Họ cảm thấy tôi rất thân thiện, họ cũng muốn chứng minh họ là người tốt nên họ tặng tôi bài thuốc. Con người đều vốn là thiện, tất cả là do cách hành xử của chúng ta.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, nhà con ở hướng Bắc, cửa ở hướng Nam, con nghe đồng tu nói, không thể hướng đến hướng Bắc để lạy Phật. Xin hỏi con làm như vậy có bị tội không? Xin Ngài hướng dẫn con làm thế nào cho đúng?”*.

Người khuyên người khác là *“không thể hướng đến hướng Bắc để lạy Phật”* là đã khiến người khác động tâm. Chúng ta giải thích cho người khác một việc nào đó thì chúng ta cần phải cẩn trọng, chúng ta có thể khiến người khác bất an, chúng ta không cẩn trọng thì chúng ta có thể sẽ *“đương không tạo nghiệp”*.

Hòa Thượng nói: *“Nếu nhà của bạn ở hướng Bắc, cửa là hướng Nam thì hướng đối diện với cửa cái là hướng thượng phương. Nếu bạn để bàn thờ Phật hướng về hướng Tây là không đúng pháp, bàn thờ Phật nhất định phải hướng về hướng thượng phương. Chúng ta vừa bước vào nhà liền có thể nhìn thấy bàn thờ Phật thì đó là hướng thượng phương. Vị trí này là thượng vị, là đại vị hay cũng có thể gọi là chánh tòa. Chúng ta không nên dính mắc vào phương hướng vì phương hướng của nhà chúng ta và nhà người khác không giống nhau, Phật nhất định phải cúng ở thượng vị, tất cả các phương đều là Tây Phương”*.

“Thượng phương” là hướng về phía cửa chính. Người lớn hay người có địa vị đến nhà thì chúng ta không thể mời họ ngồi ở góc nhà phải mời họ ngồi ghé chính ở trong phòng khách. Tất cả các phương đều là Tây Phương, chúng ta không nên khởi tâm phân

biệt. Chúng sanh có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên dẫn đến rất nhiều vấn đề nghi hoặc.

Hòa Thượng nói: **“Trong “Kinh Hoa Nghiêm”, Thiện Tài Đồng Tử đi về hướng Nam để tham vấn thiện tri thức. Chữ “Nam” ở đây, tuyệt đối không phải là chỉ hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Nếu phương Nam có thiện hữu tri thức, các hướng khác không có thiện tri thức sao! Chữ “Nam” là biểu pháp, đại biểu cho quang minh, ở trong Ngũ Hành thì phương Nam là biểu thị cho Hỏa. Hỏa là đại biểu cho ánh sáng, quang minh đại biểu cho trí tuệ. Thiện tri thức là người có trí tuệ, nơi của họ ở thì gọi là phương Nam. Thiện tri thức là người có phước báu nên nơi họ ở gọi là phước thành, cho nên nam phương hay phước thành là chỉ khu vực nào đó, do đó chỉ cần chúng ta chân thành, cung kính cúng dường, lễ kính Phật Bồ Tát thì liền có thể tiêu tai, miễn nạn”**.

Chúng ta phải rất cẩn trọng khi đề xướng một việc gì với ai đó, nếu chúng ta nói không đúng pháp thì sẽ rất nguy hiểm. Khi chúng ta đọc đến câu hỏi này, người nói ra việc là **“không thể hướng đến hướng Bắc để lay Phật”** nếu đang ở dưới Địa ngục thì sẽ tiếp tục phải gánh thêm tội vì họ đã làm cho người khác động tâm.

Hòa Thượng nói: **“Nếu tượng Phật cúng ở phương Bắc thì chúng ta chân thành hướng đến hướng Bắc mà lễ Phật. Đông Tây Nam Bắc đều là phương Tây. Chúng ta chân thành làm thì chúng ta có công đức chứ không có tội!”**. Có những người **“nhàn cư vi bất thiện”**, họ rảnh rỗi quá nên họ tùy tiện khuyên người, tùy tiện tạo nghiệp bất thiện.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Hòa Thượng dạy phải nhất môn thâm nhập, phải đọc một bộ “Kinh Vô Lượng Thọ”, con đọc “Kinh Vô Lượng Thọ” mấy năm rồi nhưng trong nhà thường có phiền não, tâm con không an, gần đây con phát tâm tụng “Kinh Địa Tạng”, con cảm giác trong nhà yên ổn hơn. Xin hỏi như vậy có phải là xen tạp không?”**.

Hòa Thượng nói: **“Trong tu hành, có chánh tu và trợ tu, chúng ta nhất tâm cầu sanh Tịnh Độ thì dùng “Kinh Vô Lượng Thọ”, niệm Phật làm chánh tu, dùng “Kinh Địa Tạng” là trợ tu, đây không coi là xen tạp. Chúng ta có những phiền não, rắc rối trong nhà là do nghiệp chướng, chấp trước của chúng ta quá sâu nặng, “Kinh Địa Tạng” khiến cho chúng ta thường sinh tâm hổ thẹn, tâm sám hối; đối với tu học Tịnh Độ, việc này không chỉ có được sự hỗ trợ rất lớn mà khẳng định có thể giúp bạn nâng cao phẩm vị”**.

Hòa Thượng trả lời rất trí tuệ vì họ đã tụng **“Kinh Địa Tạng”** rồi và họ cảm thấy việc này có lợi ích, nếu họ chưa làm thì Hòa Thượng sẽ trả lời theo cách khác. Chúng ta đọc **“Kinh Địa Tạng”** thì chúng ta biết những việc nào là tạo tội nên chúng ta cảm thấy sợ, chúng ta không dám làm. Người thường khởi tâm sám hối, hổ thẹn thì họ sẽ

không dám làm những việc khiến người phiền não, mọi việc trong gia đình tự nhiên trở nên tốt.

Chúng ta khởi được tâm hổ thẹn, sám hối thì chúng ta sẽ không dám làm những việc sai trái. Khi chúng ta làm việc, chúng ta phải luôn phản tỉnh: “*Chúng ta là đệ tử của Phật mà chúng ta làm như vậy thì chúng ta sai rồi!*” hay “*Chúng ta là đệ tử Thánh Hiền mà chúng ta có hành vi như vậy thì chúng ta sai rồi!*”. Nếu chúng ta đã sám hối về một việc mà chúng ta vẫn phạm phải việc đó thì chúng ta sẽ cảm thấy hổ thẹn. Người mà khởi được tâm sám hối, tâm hổ thẹn thì chắc chắn họ tu hành sẽ tốt hơn, phẩm vị sẽ được nâng cao hơn. “*Phẩm vị*” ở đây không có nghĩa là phẩm vị vãng sanh mà là sự tu hành của chúng ta sẽ dần tốt hơn. Hằng ngày, chúng ta nghe những lời dạy trong “***Kinh Địa Tạng***” thì chúng ta sẽ thu liễm tâm bất thiện, vọng động. Chúng ta cần có tâm hổ thẹn, tâm sám hối để chúng ta mỗi ngày sửa mình. Chúng ta không có tâm hổ thẹn, tâm sám hối thì chúng ta dễ dàng tạo tác nghiệp bất thiện.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!